

Arrest

nr. 316 163 van 7 november 2024
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VINCKE
Maalse steenweg 138
8310 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 11 juni 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 13 mei 2024 tot beëindiging van het verblijf.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 13 juni 2024 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 september 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 oktober 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. RAYMAEKERS, die loco advocaat K. VINCKE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat S. VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“BESLISSING TOT BEËINDIGING VAN HET VERBLIJF

Mevrouw

naam : S.

voornaam : C.P.

[...] nationaliteit : Nederland

Krachtens artikel 44bis § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gemaakt aan uw verblijf, om de volgende redenen:

Op 19.12.2007 diende u te Mol een "Aanvraag tot vestiging in de hoedanigheid van werknemer" (bijlage 19) in. Volgens het inlichtingenblad van de gemeente zou u op 23.11.2007 in Mol aangekomen zijn en u werd die dag ingeschreven in het vreemdelingenregister. Op 19.12.2007 werd u in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie geldig tot 18.06.2008. Op 15.06.2008 melde u zich bij de gemeente Mol en legde u een arbeidsovereenkomst voor. Op 16.06.2008 werd u een verklaring van inschrijving afgeleverd te Mol. Op 09.11.2009 werd u in het bezit gesteld van een E-kaart geldig tot 05.10.2014.

De Correctionele Rechtbank van Turnhout veroordeelde u op 11.01.2013 tot een definitief geworden gevangenisstraf van 12 maanden met probatieuitstel voor een termijn van 5 jaar en tot een geldboete van 5.500 euro (vervangende gevangenisstraf: 3 maanden) met probatieuitstel voor een termijn van 5 jaar voor 4.950 euro of voor 2 maanden vervangende gevangenisstraf daar u zich schuldig had gemaakt aan verdovende middelen te hebben in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft, namelijk cannabis. Dit feit pleegde u tussen 01.03.2011 en 30.09.2011, meermaals, op niet nader bepaalde tijdstippen, de laatste maal op 29.09.2011.

Op 21.03.2014 werd het probatieuitstel verleend bij vonnis d.d. 11.01.2013 herroepen.

Op 26.03.2014 werd u van ambtswege uit de registers afgevoerd.

De Politierechtbank van Turnhout veroordeelde u op 14.05.2009 bij verstek tot een geldboete van 200 euro (x5,5 = 1.100 euro) (vervangend rijverbod: 30 dagen) met uitstel voor een termijn van 3 jaar voor 90 euro (x5,5 = 495 euro) (vervangend rijverbod: 10 dagen) en tot verlies van recht tot sturen gedurende 8 dagen van alle categorieën wegens intoxicatie aan het stuur en onopzettelijke slagen en verwondingen.

Op 30.06.2015 werd u onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis van Antwerpen uit hoofde van diefstal met geweld of bedreiging. (zie arrest d.d. 31.05.2018)

De Politierechtbank van Turnhout veroordeelde u op 12.11.2015 bij verstek tot een geldboete van 30 euro (x6 = 180 euro) (vervangend rijverbod: 30 dagen) en tot verlies van recht tot sturen gedurende 8 dagen van alle categorieën wegens inbreuk op de snelheidsbeperking.

Op 11.02.2016 willigde het Hof van Beroep van Antwerpen uw verzoekschrift tot een voorlopige invrijheidstelling in en u werd vrijgesteld.

Op 24.02.2016 diende u te Turnhout een "Aanvraag voor een verklaring van inschrijving in de hoedanigheid van werknemer in loondienst of werkzoekende" (bijlage 19) in en werd u ingeschreven in het wachtregister. Op 09.03.2016 werd u na een positieve woonstcontrole ingeschreven in het vreemdelingenregister.

Op 09.12.2016 werd u van ambtswege uit de registers afgevoerd.

De Correctionele Rechtbank van Turnhout veroordeelde u op 06.02.2018 bij verstek tot een gevangenisstraf van 40 maanden met onmiddellijke aanhouding. Op 27.02.2018 werd hiertegen een beroep ingediend.

Op 02.03.2018 werd u onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis van Antwerpen uit hoofde van inbreuk op de wetgeving inzake drugs. De Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van Turnhout stelde u op 30.03.2018 voor deze feiten vrij. Op 26.10.2018 werd deze zaak door de raadkamer doorverwezen naar de Correctionele Rechtbank. (Deze zaak werd behandeld op de zitting van 18.02.2019 en vonnis werd geveld op 18.03.2019).

Op 31.05.2018 werd u een voorlopige invrijheidstelling op beroep tegen vonnis d.d. 06.02.2018 toegekend. U werd vrijgesteld met een bevel om onmiddellijk het grondgebied te verlaten.

Het Hof van Beroep van Antwerpen veroordeelde u op 31.05.2018 (op beroep tegen het vonnis bij verstek d.d. 06.02.2018) tot een definitief geworden gevangenisstraf van 40 maanden met onmiddellijke aanhouding daar u zich schuldig had gemaakt aan diefstal met geweld of bedreiging, met de omstandigheden dat gebruik werd gemaakt van een voertuig of enig ander al dan niet met een motor aangedreven tuig om de diefstal te vergemakkelijken of uw vlucht te verzekeren, door twee of meer personen en dat wapens of op wapens gelijkende voorwerpen gebruikt of getoond werden, of hebbende doen geloven dat u gewapend was, namelijk een geldlade en 777,43 euro ten nadele van TECNO NV (feit gepleegd op 29.06.2015); aan diefstal met geweld of bedreiging, met de omstandigheden dat gebruik werd gemaakt van een voertuig of enig ander al dan niet met een motor aangedreven tuig om de diefstal te vergemakkelijken of uw vlucht te verzekeren en dat wapens of op wapens gelijkende voorwerpen gebruikt of getoond werden, of hebbende doen geloven dat

u gewapend was, namelijk 790 euro ten nadelen van TECNO NV (feit gepleegd op 29.05.2015) en aan een jachtwapen met afgezaagde loop van het merk Baikal vervaardigd, hersteld, te koop gesteld, verkocht, overgedragen of vervoerd, opgeslagen, voorhanden of gedragen te hebben, zijnde wapens die geacht worden verboden wapens te zijn (feit gepleegd op 29.06.2015).

Op 07.06.2018 diende u te Dessel een "Aanvraag van een verklaring van inschrijving in de hoedanigheid van houder van toereikende bestaansmiddelen" (bijlage 19) in. U werd ingeschreven in het wachtregister. Op 26.06.2018 werd u ingeschreven in het vreemdelingenregister.

Op 14.08.2018 werd u in het bezit gesteld van een E-kaart en sinds 15.12.2023 bent u in het bezit een EU-kaart geldig tot 29.11.2028.

Op 13.09.2018 werd u opgesloten in de gevangenis van Antwerpen uit hoofde van uw veroordeling d.d. 31.05.2018.

Bij Ministerieel Schrijven d.d. 12.10.2018 werd de voorlopige invrijheidstelling d.d. 11.02.2016 ingetrokken.

De Correctionele Rechtbank van Turnhout veroordeelde u op 18.03.2019 tot een definitief geworden gevangenisstraf van 2 jaar met uitstel voor een termijn van 5 jaar voor 1 jaar in staat van bijzondere herhaling voor zover de feiten gepleegd werden tussen 30.09.2017 en 12.01.2018 en tot een geldboete van 8.000 euro (vervangende gevangenisstraf bij niet-betaling: 90 dagen) met uitstel voor een termijn van 3 jaar voor 6.000 euro daar u zich schuldig had gemaakt aan middelen zonder vergunning te hebben verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of geleverd, namelijk cannabis, cocaïne, MDMA en amfetamine, het misdrijf een daad van deelneming zijnde aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging; aan middelen zonder vergunning te hebben in bezit gehad, aangekocht en vervoerd (met uitzondering van cannabis voor persoonlijk gebruik), namelijk cannabis, cocaïne, MDMA en amfetamine, het misdrijf een daad van deelneming zijnde aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging; aan planten te hebben geteeld waaruit slaapmiddelen, verdovende en andere psychotrope stoffen kunnen worden getrokken die een verslaving zouden kunnen bewerkstelligen, namelijk de teelt van cannabis, het misdrijf een daad van deelneming zijnde aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging en aan middelen zonder vergunning te hebben ingevoerd, uitgevoerd en vervoerd, namelijk cannabis, het misdrijf een daad van deelneming zijnde aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging. Deze feiten pleegde u tussen 30.09.2017 en 01.03.2018, meermaals, op niet nader bepaalde data.

Op 03.05.2019 werd u door de Strafvuotoeringsrechtbank te Antwerpen (hierna: SURB) een Elektronisch Toezicht (hierna: E.T.) toegekend.

Op 28.02.2020 kende de SURB u een voorwaardelijke invrijheidstelling toe, deze kende een daadwerkelijke aanvang op 06.03.2020.

Op 21.12.2023 werd u onder voorlopig aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis van Brugge.

Op 22.12.2023 werd uw dossier aanhangig gemaakt door het openbaar ministerie. Uit een proces-verbaal was immers gebleken dat u op 20.12.2023 een ongeval had gehad waarna er in uw wagen 2 paxons cocaïne, gripzakjes, gebruikersmateriaal voor drugs, een handvuurwapen met 6 patronen, een boksbeugel en een plooi mes werden aangetroffen. Vervolgens verklaarde u dat er zich in het appartement waar u verbleef een cannabisplantage bevond en u gaf ook druggebruik toe.

De voorwaardelijke invrijheidstelling u toegekend bij vonnis d.d. 28.02.2020 (welke aanvang nam op 06.03.2020) werd op 27.12.2023 geschorst. Op 19.01.2024 werd uw voorwaardelijke invrijheidstelling, u toegekend bij vonnis d.d. 28.02.2020, door de SURB herroepen. Uw strafrestand werd bepaald op 257dagen.

U heeft drie opsluitingstitels in uitvoering voor een diefstal met verzwarende omstandigheden, inbreuken op de drugswetgeving en de intrekking van een eerdere voorlopige invrijheidstelling. U bent hierdoor terecht gekomen in de strafcategorie van 5 tot 7 jaar en uw strafeinde is op uw huidige detentiefiche bepaald op 02.09.2024.

Tussen 01.03.2011 en 30.09.2011 maakte u zich meermaals schuldig aan inbreuken op de drugswetgeving. Gelet op aard en de ernst van de feiten, de omstandigheden waarin deze zich hebben voorgedaan en de gegevens eigen aan uw persoon, rekening houdend met uw drugsproblematiek, de hoeveelheid aangetroffen drugs, weegschaal en knijpzakjes en de negatieve maatschappelijke impact welke drugs veroorzaken mede in acht genomen, veroordeelde de rechtbank u op 11.01.2013 tot een gevangenisstraf van 12 maanden met probatieuitstel voor een termijn van 5 jaar en tot een geldboete van 5.500 euro (vervangende

gevangenisstraf: 3 maanden) met probatieuiststel voor een termijn van 5 jaar voor 4.950 euro of voor 2 maanden vervangende gevangenisstraf. Drugs leiden tot randcriminaliteit en maatschappelijke overlast. Bovendien wordt de gezondheid van de gebruiker in gevaar gebracht. Op 21.03.2014 werd het probatieuiststel herroepen.

Het Hof van Beroep van Antwerpen veroordeelde u op 31.05.2018 (op beroep tegen het vonnis bij verstek d.d. 06.02.2018) tot een gevangenisstraf van 40 maanden met onmiddellijke aanhouding. U maakte zich op 29.05.2015 en op 29.06.2015 schuldig aan overvallen ten nadele van TECNO NV, namelijk 790 euro, een geldlade en 777,43 euro. U deinsde er niet voor terug om de kassiersters telkens te bedreigen met een geladen jachtwapen. De feiten waren dermate ernstig dat het aangewezen was om via de SURB een degelijk reclasseringsplan uit te werken en vervolgens onder toezicht van de SURB uw re-integratie te bewerkstelligen na jaren geleefd te hebben als "outlaw".

Deze feiten zijn ernstig. U streefde louter snel geldgewin na en hield geen rekening met andermans eigendomsrechten. De feiten getuigen van een gebrek aan normbesef en een gebrek aan respect voor de fysieke en psychische integriteit van de bedreigde kassiersters op wie de feiten een traumatische impact hadden. Het dragen van wapens beïnvloedt op negatieve wijze het veiligheidsgevoel van de burgers. Het is een feit van algemene bekendheid dat dergelijke gebeurtenissen veelal een hevige impact hebben op de slachtoffers. De slachtoffers ondervinden nog lange tijd de gevolgen van hetgeen hen door de dader is aangedaan. U heeft enkel en alleen voor uw eigen financiële gewin de slachtoffers in een buitengewoon beangstigende situatie gebracht en een grove inbreuk op hun persoonlijke levenssfeer gemaakt. U stond helemaal niet stil bij de emotionele- en psychische gevolgen voor uw slachtoffers. Extra bezwarend voor de slachtoffers is dan ook nog dat de feiten gebeurden in de uitoefening van hun professionele werkzaamheden als kassierster, zodat zij, ook op professioneel vlak, in de toekomst wellicht nog dagdagelijks met de traumatische gevolgen van de feiten zullen geconfronteerd worden. U ging totaal voorbij aan het feit dat het personeel en eventuele aanwezigen nog lang na de feiten te maken zouden hebben met angstgevoelens, empathie lijkt u dan ook volledig vreemd.

De Correctionele Rechtbank van Turnhout veroordeelde u op 18.03.2019 tot een gevangenisstraf van 2 jaar met uitstel voor een termijn van 5 jaar voor 1 jaar daar u zich in het kader van een vereniging schuldig maakte aan cannabis, cocaïne, MDMA en amfetamine te hebben in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of geleverd en aan cannabis te hebben geteeld, vervoerd, in- en uitgevoerd. De feiten zijn ernstig. Drugs vormen een gevaar voor de volksgezondheid en leiden vaak tot zogenaamde randcriminaliteit.

Het lijkt geen twijfel dat drugs in het algemeen een ernstige bedreiging vormen voor de volksgezondheid en de veiligheid binnen de samenleving. De handel in verdovende middelen brengt de gezondheid en de levenskwaliteit van gebruikers ernstig in gevaar. Bovendien doet de aanwezigheid van drugs in de samenleving afbreuk aan de openbare rust en veiligheid doordat een deel van de druggebruikers misdrijven pleegt om het eigen gebruik te financieren of onder invloed van drugs strafbare feiten pleegt. Het is duidelijk dat het financiële voordeel het leidendmotief was van uw wederrechtelijk handelen en dat u zich niet bekommerde over de nefaste gevolgen van drugs op de gezondheid van de afnemers, zowel op fysiek als psychisch vlak. De maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten werd reeds herhaaldelijk benadrukt door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM). Het EHRM heeft gesteld dat Staten, gelet op de vernietigende effecten van drugs op mensenlevens, in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding ervan. Het EHRM beschouwt het dealen van drugs als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen (EHRM 19 februari 1998, Dalia t. Frankrijk, EHRM 30 november 1999, Baghli t. Frankrijk; EHRM 11 juli 2002, Amrollahi t. Denemarken; EHRM 10 juli 2003, Benhebba t. Frankrijk). Gelet op het zeer lucratief karakter van de verkoop van drugs is het gevaar op recidive zonder meer aanwezig.

Met uw handelen, louter ingegeven door eigen winstbejag, heeft u een bijdrage geleverd aan de instandhouding van de handel in cannabis, cocaïne, MDMA en amfetamine en de verspreiding van deze voor de volksgezondheid gevaarlijke stoffen. U heeft zich geen rekenschap gegeven van alle negatieve gevolgen die daaruit voortvloeien voor de samenleving. Het deelnemen aan dergelijke vorm van criminaliteit getuigt van een laakbare ingesteldheid. De in uw hoofd bewezen feiten zijn ernstig en van aard de openbare veiligheid, de maatschappelijke orde en de volksgezondheid in het gedrang te brengen.

Hoewel uw proeftijd gedurende 1385 dagen goed verlopen lijkt te zijn, had u op 20.12.2023 een ongeval waarna er in uw wagen 2 paxons cocaïne, gripzakjes, gebruikersmateriaal voor drugs, een handvuurwapen met 6 patronen, een boksbeugel en een plooiemes werden aangetroffen. U verklaarde dat er zich in het appartement waar u verbleef een cannabisplantage bevond en u gaf ook druggebruik toe, wat een inbreuk was op de opgelegde voorwaarden van uw voorwaardelijke invrijheidstelling. U ontkende iets te maken gehad te hebben met de attributen die in uw wagen werden aangetroffen en de cannabisplantage zou

volgens u door uw partner, de heer V.L., opgezet zijn. De SURB besliste dan ook uw voorwaardelijke invrijheidstelling te herroepen. Het te behouden strafrestant bedroeg 257 dagen.

Het risico dat u zich na uw vrijlating opnieuw zal bezighouden met drugsinbreuken, blijft reëel. U herviel reeds meermaals in hetzelfde misdadig gedrag en de gunstmaatregelen die u toegekend werden, achtte u nooit naar waarde.

Bovendien blijkt dat u in het verleden reeds 9 maal in Nederland werd veroordeeld:

- 28.11.1988: geldboete van 300 euro voor het veroorzaken van kleine lichamelijke letsels;
- 28.12.1988: gevangenisstraf van 28 dagen voor verstoring van de openbare rust, geweld tegen personen;
- 28.04.1992: werkstraf van 80 uren voor diefstal met braak, door 2 of meer personen;
- 10.11.1992: geldboete van 500 euro voor diefstal;
- 16.03.1995: gevangenisstraf van 7 dagen voor diefstal;
- 01.11.2002: geldboete van 850 euro voor verkeersinbreuken;
- 29.10.2008: werkstraf van 120 uren voor inbreuken op de drugswetgeving;
- 27.09.2010: werkstraf van 80 uren voor inbreuken op de drugswetgeving; - 12.03.2012: werkstraf van 80 uren voor inbreuken op de drugswetgeving.

Uw gebrek aan respect voor de wet wordt verder onderstreept door het feit dat u 3 veroordelingen (bij verstek) door de politierechtbank in verkeerszaken opgelopen hebt, namelijk op 14.05.2009, op 20.03.2014 en op 12.11.2015, onder meer naar aanleiding van intoxicatie aan het stuur; onopzettelijke slagen en verwondingen; vluchtmisdrijf en inbreuk op de snelheidsbeperking. U staat duidelijk niet stil bij het risico waaraan u andere weggebruikers blootstelt door uw roekeloos gedrag. U gaat volledig voorbij aan de mogelijke gevolgen van uw handelen. U lijkt een leven te leiden waarbij u op geen enkele wijze rekening houdt met derden. U beseft bovendien niet dat het deelnemen aan het verkeer slechts kan gebeuren mits naleving van de vigerende wetten en besluiten. Deze feiten zijn ernstig omdat ze getuigen van een totaal gebrek aan verantwoordelijkheidszin in het verkeer en verder aantonen dat u zich boven de wet verheven voelt.

Uw gedragingen getuigen van een gebrek aan normbesef, een immorele ingesteldheid en een manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale en morele waarden. Uit uw persoonlijk handelen komt een voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen. Overwegende het bijzonder winstgevend van de drugshandel, bestaat er een reëel en actueel risico voor de openbare orde. De maatschappij dient beschermd te worden tegen de verspreiding van illegale drugs en tegen diegenen die verantwoordelijk zijn voor de verspreiding ervan. Het beëindigen van uw verblijfsrecht is dan ook een noodzakelijke maatregel voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten daar uw gedrag een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving, uw persoonlijke belangen wegen niet op tegen het belang van de maatschappij in het algemeen.

Op 10.04.2024 werd u in de gevangenis van Brugge door een terugkeerbegeleider van de Dienst Vreemdelingenzaken op de hoogte gesteld van het feit dat overwogen werd om uw recht op verblijf te beëindigen en werd u de mogelijkheid geboden om binnen een termijn van 15 dagen relevante elementen die het nemen van een beslissing zouden kunnen verhinderen of beïnvloeden, aan te voeren. U vulde samen met de terugkeerbegeleider een formulier hoorrecht en er werd u een kopie van de ingevulde vragenlijst overhandigd. Op 17.04.2024 werd het formulier overgemaakt aan de Administratie. Uit het formulier blijkt dat uw taal Nederlands is; dat u Engels en Duits kan spreken, lezen en/of schrijven; dat u sinds september 2007 in België bent; dat u in het bezit bent van een Nederlands paspoort en een Belgische verblijfskaart, die in uw griffiedossier zitten; dat u medische problemen heeft maar deze behandelbaar zijn in Nederland; dat u voor u in de gevangenis belandde woonachtig was in de [...]; dat u een duurzame relatie heeft met V.L.B. – [...]; dat u gedomicilieerd bent op zijn adres; dat u familie heeft in België, namelijk: H.S. [...] en 2 kleinkinderen (M.I. en M.J.); dat u geen minderjarige kinderen heeft; dat u niet getrouwd bent en geen duurzame relatie heeft in uw land van herkomst of in een ander land dan België; dat u familie heeft in Nederland, namelijk uw dochter H.M. [...] en uw 3 kleinkinderen (W.A., W.D. en W.S.); dat u geen schooltraject heeft in België; dat u in België gewerkt heeft: poetswerk [...], fabriek en papierwerk (offertes) bij partner [...]; dat u in Nederland heeft gewerkt bij [...]; dat u lang geleden in Nederland werd veroordeeld voor het knippen van cannabis; dat u redenen heeft waarom u niet naar uw land kan terugkeren, namelijk omdat u daar helemaal niks meer heeft, alleen uw dochter en haar gezinnetje.

Volgende stavingstukken werden toegevoegd: uw Belgische verblijfskaart; uw Nederlands paspoort; de identiteitskaart van de heer V.L.B.; een E-kaart van uw dochter S.; de Belgische identiteitskaart van uw kleinzoon M.J.; de identiteitskaart van uw schoonzoon M.N.F.L. en een niet ingevulde of ondertekende huurovereenkomst.

In het kader van een beslissing tot beëindiging van het verblijf genomen in toepassing van artikel 44bis § 2 van de wet van 15 december 1980, betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, moet er rekening gehouden worden met de duur van uw verblijf in het Rijk, uw leeftijd, uw gezondheidstoestand, uw gezins- en economische situatie, uw sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin u bindingen heeft met uw land van oorsprong.

Op 12.05.2000 trad u te Geldrop in het huwelijk met de heer H.L.H.A. [...] Op 26.05.2006 bent u uit de echt gescheiden van de heer H., overgeschreven in de registers op 26.05.2006 te Nederland. Op 01.10.2011 traden jullie te Mol opnieuw in het huwelijk. De heer H. is op 05.04.2013 overleden. Uit deze relatie zijn 2 kinderen geboren: H.S.A.O. [...] van Nederlandse nationaliteit – E-kaart geldig tot 28.05.2025) en H.M.G.A.C. [...] - niet gekend bij DVZ – verblijvend in Nederland). S. en M. bezoeken u in de gevangenis.

Uw jongste dochter, H.S. A.O. , woont in België. Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. Opdat een relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen, onder de bescherming van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM) kan vallen, zijn er bijkomende elementen van afhankelijkheid vereist die anders zijn dan de gewone affectieve en emotionele banden (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, par. 33) (EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, Ezzouhdi v. Frankrijk, par. 34). Het gegeven dat zij u komt bezoeken in de gevangenis is enkel een bewijs van de normale affectieve banden die een familie met elkaar onderhoudt, maar doet niet getuigen van een bijzondere vorm van afhankelijkheid ten opzichte van elkaar. Zij kan België vrijelijk in- en uitreizen en ze kan u dan ook zo vaak zij wenst komen bezoeken in Nederland. Daarnaast kunnen jullie regelmatig contact onderhouden via de moderne communicatiemiddelen.

U verklaarde 2 kleinkinderen te hebben in België, namelijk M.J. [...] van Belgische nationaliteit) en M.I. [...] van Belgische nationaliteit). Zij zijn de zoon en stiefdochter van uw dochter H.S.A.O. en diens partner M.N.F.L. [...] van Belgische nationaliteit). Uw kleinkind J. bezoekt u in de gevangenis. Tussen grootouders en kleinkinderen kan een familie- of gezinsleven als bedoeld in artikel 8 EVRM enkel aangenomen worden als uit de feiten en omstandigheden volgt dat daadwerkelijk sprake is van hechte persoonlijke banden. Om hechte persoonlijke banden aan te kunnen nemen tussen grootouders en minderjarige kinderen, moeten deze de gebruikelijke omgang overstijgen. Dergelijke banden blijken niet uit uw administratief dossier noch uit de door u voorgelegde stukken.

U stelde een duurzame relatie te hebben met V.L.B. [...] van Belgische nationaliteit). Sinds 07.06.2018 bent u ingeschreven op hetzelfde adres als de heer V.L. De heer V.L. was een medebeklaagde toen u op 18.03.2019 veroordeeld werd. Hij werd toen voor zijn aandeel in de feiten veroordeeld tot een gevangenisstraf van 1 jaar met uitstel voor een termijn van 3 jaar en tot een geldboete van 8.000 euro (vervangende gevangenisstraf bij niet-betaling: 90 dagen) met uitstel voor een termijn van 3 jaar voor 7.000 euro. Hij maakte zich in het kader van vereniging schuldig aan cannabis, cocaïne, MDMA en amfetamine te hebben in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of geleverd, aangekocht en vervoerd en aan bezit van doping, namelijk Anapolon, Testomix en Trenbomix. De heer V.L. komt regelmatig op bezoek in de gevangenis.

Er werd niet aangetoond dat jullie relatie weldegelijk een dergelijk duurzaam en stabiel karakter heeft zodat zij onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt. Uit het SURB vonnis d.d. 19.01.2024 blijkt immers dat de relatie de maanden voorafgaand aan dat vonnis een woelig verloop kende en dat u toen hoopte dat het toch nog zou goed komen. U toonde op de zitting bij de SURB niet aan dat u nog welkom was bij dhr. V.L. Bovendien gaf u aan dat hij zich met drugszaken bezig hield. U ontkende dat u iets te maken had met de attributen die op 20.12.2023 in uw wagen werden aangetroffen en de cannabisplantage zou volgens u door dhr. V.L. opgezet zijn. Het gegeven dat hij u komt bezoeken in de gevangenis doet op zich niet getuigen van een duurzame relatie of bijzondere vorm van afhankelijkheid ten opzichte van elkaar.

Zelfs indien onomstotelijk aangetoond zou zijn dat uw relatie met V.L.B. van dien aard is dat ze onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zou vallen, quod non, wordt op geen enkele manier aangetoond dat er onoverkomelijke hinderpalen zouden bestaan die de voortzetting van uw relatie met V.L.B. buiten België verhinderen, evenmin blijkt dat u deze relatie enkel in België verder zou kunnen zetten. Het loutere feit dat hij enige moeilijkheden zou kunnen ondervinden, volstaat niet. De heer V.L. heeft de Belgische nationaliteit. Hij wordt dan ook geenszins verplicht België te verlaten. Desondanks zou hij er vrijwillig voor kunnen kiezen om samen met u naar Nederland te gaan waar jullie de kans zouden hebben een gezinsleven op te bouwen dan wel verder te zetten. Het gegeven dat de heer V.L. een eigen woning heeft in Dessel, maakt op zich niet dat hij er niet voor zou kunnen kiezen om België te verlaten. Hij kan zijn woning verhuren of verkopen. België en Nederland zijn buurlanden zodat de afstand meevalt. De heer V.L. kan nauw contact met vrienden en familie in België onderhouden middels regelmatige bezoeken en de moderne communicatiemiddelen. De heer V.L.

zou er uiteraard ook voor kunnen kiezen om in België te blijven en contact met u te onderhouden via mail, telefoon en andere moderne communicatiemiddelen en via periodieke reizen naar de plaats waar u verblijft. Dat het contact met de heer V.L. moeilijker zal verlopen indien hij ervoor zou kiezen in België te blijven, is enkel en alleen aan uzelf te wijten daar dit een gevolg is van de door u opgelopen strafrechtelijke veroordelingen die op hun beurt het gevolg zijn van de feiten die u wetens en willens zelf gepleegd heeft.

Voor al uw familieleden met recht op verblijf in België geldt dat zij contact met u kunnen onderhouden middels (korte) bezoeken, zij kunnen België immers vrijelijk in- en uitreizen, en middels moderne communicatiemiddelen.

De ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit uw gedrag voortvloeit is zodanig dat uw persoonlijke belangen geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde.

Het wordt niet betwist dat het beëindigen van uw verblijf een inmenging vormt in uw privéleven gezien de duur van uw verblijf in België. Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met België is aangegaan, zoals het spreken van de taal, het volgen van een opleiding, het hebben van werk, het deelnemen aan verenigingsleven, het aangaan van vriendschappen en het aangaan en onderhouden van (familie)relaties, etc. Er moet vervolgens nagegaan worden of er uitzonderlijke omstandigheden aanwezig zijn die maken dat de vreemdeling voor het uitoefenen van zijn privéleven gebonden is aan België. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. De inmenging wordt in casu als noodzakelijk beschouwd voor de bescherming van de orde en ter voorkoming van strafbare feiten.

Op 23.11.2007 kwam u volgens uw verklaringen naar België. Op 19.12.2007 werd u na een "Aanvraag tot vestiging in de hoedanigheid van werknemer" ingeschreven in het vreemdelingenregister en op 26.03.2014 werd u van ambtswege uit de registers afgevoerd (van 15.03.2015 tot 11.02.2016 was u opgesloten in de gevangenis). Op 09.03.2016 werd u na een "Aanvraag voor een verklaring van inschrijving in de hoedanigheid van werknemer in loondienst of werkzoekende" opnieuw ingeschreven in het vreemdelingenregister en op 09.12.2016 werd u nogmaals van ambtswege uit de registers afgevoerd. Van 02.03.2018 tot 31.05.2018 was u opgesloten in de gevangenis. Op 07.06.2018 diende u een "Aanvraag van een verklaring van inschrijving in de hoedanigheid van houder van toereikende bestaansmiddelen" in. Sinds 26.06.2018 bent u wederom ingeschreven in het vreemdelingenregister. Waar u tussen 09.12.2016 en 02.03.2018 vertoefde, is de Administratie onbekend. Uit het vonnis d.d. 06.02.2018 blijkt dat u woonachtig was in een stacaravan. Het is inherent aan een langdurig verblijf dat hier bijvoorbeeld sociale en culturele banden zijn. Toch kan opgemerkt worden dat uit uw verblijf in België niet gebleken is dat u een dermate bijzondere binding met België zou hebben die een normale binding overstijgt. U legt immers geen enkel document voor dat het tegendeel bewijst. Uit niks blijkt dat de banden die u met België opgebouwd hebt van een dergelijk uitzonderlijke aard zouden zijn dat deze vermogen op te wegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat u door uw persoonlijk gedrag kan worden geacht te vormen voor de openbare orde.

Het gegeven dat u in het verleden in België gewerkt hebt, doet evenmin iets af aan het feit dat u een actueel en ernstig gevaar vormt voor de openbare orde. Bovendien kan opgemerkt worden dat de gepleegde strafbare feiten een hunker naar snel winstbejag aantonen. Er kan redelijkerwijze aangenomen dat u ook in Nederland werk zou kunnen vinden om in uw levensonderhoud te voorzien. U heeft reeds gewerkt in Nederland, bij [...]. Uit uw administratief dossier blijkt dat u vanuit het pensioenfonds in België een overlevingspensioen ontvangt.

Er wordt niet betwist dat het terugkeren naar Nederland, om daar een leven op te bouwen, enige aanpassing zal vergen. Echter is niet gebleken dat u geen enkele binding meer zou hebben met Nederland, noch dat er omstandigheden zouden zijn op grond waarvan een terugkeer naar Nederland niet verwacht zou mogen worden. U kan in alle redelijkheid worden geacht nog sociale, culturele en familiale banden met dit land te hebben. U verklaarde in uw vragenlijst hoorrecht dat uw dochter H.M. [...] en uw 3 kleinkinderen: W.A., W.D. en W.S. in Nederland wonen. Uw dochter en kleinkinderen komen u bezoeken in de gevangenis.

Hoe dan ook, zoals reeds vermeld rechtvaardigen de bescherming van de orde en het voorkomen van de strafbare feiten de inmenging in het uitoefenen van uw recht op de eerbiediging van uw privéleven. De bescherming van de openbare orde weegt zwaarder dan de privébelangen die u kan doen gelden.

U stelt in het formulier hoorrecht d.d. 10.04.2024 dat u medische problemen heeft maar deze behandelbaar zijn in Nederland.

Er liggen momenteel dan ook geen medische stukken voor waaruit blijkt dat u een medische behandeling dan wel medicatie nodig zou hebben die enkel in België beschikbaar en toegankelijk zou zijn voor u en die onderhavige beslissing zouden kunnen beïnvloeden.

De ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit uw gedrag voortvloeit is zodanig dat uw persoonlijke belangen geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde.

Met inachtneming van alle door u aangevoerde omstandigheden wordt op grond van bovenstaande geconcludeerd dat er ernstige redenen van openbare orde zijn waardoor het beëindigen van uw verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten daar uw gedrag een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het enig middel luidt als volgt:

"schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend in Rome op 04.11.1950 en goedgekeurd bij wet van 13.05.1955 (hierna : het EVRM) , van de artikelen 44bis, § 2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied , het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) , van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna : de wet van 29 juli 1991), van het redelijkheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel

Eerste onderdeel

Artikel 44bis Verblijfswet bepaald:

§ 1. Onverminderd de paragrafen 2 en 3, kan de minister of zijn gemachtigde een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden p ...p om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2. De minister kan een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden die krachtens de artikelen 42quinqüies en 42sexies een duurzaam verblijfsrecht hebben verkregen [...], alleen om ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

§ 3. De minister kan een einde maken aan het verblijf van de volgende burgers van de Unie [...], alleen om dwingende redenen van nationale veiligheid :

1° de burgers van de Unie die op het grondgebied van het Rijk hebben verbleven gedurende de tien voorafgaande jaren;

2° de burgers van de Unie die minderjarig zijn, behalve indien de beslissing noodzakelijk is in het belang van het kind, zoals bepaald in het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind van 20 november 1989.

§ 4. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in de paragrafen 1, 2 of 3 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

De bestreden beslissing verwijst naar dit wetsartikel en de verschillende veroordelingen ten gevolge van feiten van de afgelopen jaren.

Verwerende partij stelt dat uit deze veroordelingen blijkt dat er ernstige redenen van openbare orde en de nationale veiligheid zijn waardoor het beëindigen van het verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt.

Verzoekster wenst in casu de misdrijven en veroordelingen niet te betwisten doch verzoekt U te willen oordelen dat het hier niet gaat om ernstige redenen van openbare orde.

Krachtens artikel 44bis § 2 Verblijfswet kan er alleen een einde aan het verblijf van burgers van de Europese Unie en familieleden gemaakt worden die een duurzaam verblijfsrecht hebben verkregen, om ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

Verweerster verwijst in de bestreden beslissing naar de notie 'openbare orde'.

Conform de rechtspraak nr. 200 119 van 22 februari 2018 van Uw raad, dient het begrip 'openbare orde' volgens de Europese rechtspraak van het Hof van Justitie te worden uitgelegd (eigen onderlijning) :

2.8. De wetgever benadrukte dat er een onderscheid moet worden gemaakt tussen "redenen van openbare orde", "ernstige redenen van openbare orde" en "dwingende redenen van openbare orde" en dat deze gradaties ook gelden voor de nationale veiligheid. Opnieuw benadrukt de wetgever dat de begrippen afkomstig zijn uit "Europese akten" en dat de begrippen conform de rechtspraak van het Hof van Justitie moeten worden geïnterpreteerd. Voor wat betreft het begrip "ernstige redenen van openbare orde", waarvan in casu toepassing wordt gemaakt, wordt dit door de wetgever omschreven als de vertaling van "het idee dat de omstandigheden van het geval een belangrijkere graad van ernst moeten vertonen" dan gewone redenen van openbare orde.

De wetgever benadrukte dat er een onderscheid moet worden gemaakt tussen "redenen van openbare orde", "ernstige redenen van openbare orde" en "dwingende redenen van openbare orde" en dat deze gradaties ook gelden voor de nationale veiligheid (Part.St. Earner, 2016-17, nr. 2215/001, pp. 19-20).

Dit onderscheid wordt in de bestreden beslissing niet, of veruit onvoldoende gemaakt.

Artikel 62, §2, eerste lid Vw. stelt: "De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. De feiten die deze beslissingen rechtvaardigen worden vermeld, behalve indien redenen van Staatsveiligheid zich daartegen verzetten. "

Artikel 2 van de Wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van 29 juli 1991 stelt: "De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd. "

Artikel 3 van die wet stelt: "De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen Vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn. "

Het afdoende karakter van de motivering houdt in dat de motieven pertinent moeten zijn, wat wilt zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moeten hebben, en dat ze draagkrachtig zijn, wat wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de beslissing de motieven moet kunnen aantreffen derwijze dat kan worden nagegaan of de overheid van redenen die in feite en rechte juist zijn, of de overheid die gegevens correct heeft beoordeeld, en of ze op die gronden redelijkerwijze tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is een annulatieberoep tegen de beslissing in te dienen (RvS, 18 januari 2010, nr. 199. 583; RvS, 11 december 2015, nr. 233. 222).

De motieven in de bestreden beslissing zijn niet juist in rechte en feite. Er wordt onvoldoende onderbouwd waarom zij een ernstig gevaar voor de openbare orde zou vormen.

Art. 45 § 2 Verblijfswet bepaalt:

§ 2. De in de artikelen 43 en 44bis bedoelde beslissingen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken burger van de Unie of zijn familielid.

Eerdere strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke beslissingen.

Het gedrag van de burger van de Unie of van zijn familielid moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

Om te beoordelen of de burger van de Unie of zijn familielid een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid vormt, kan de minister of zijn gemachtigde, bij de afgifte van de verklaring van inschrijving of van de verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie, en als hij het onontbeerlijk acht, aan de lidstaat van oorsprong en, eventueel aan andere lidstaten, inlichtingen vragen over de gerechtelijke antecedenten van de betrokkene. Deze raadpleging mag geen systematisch karakter dragen.

De artikelen 43 en 45 Verblijfswet zijn de omzetting van artikel 27 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening

(EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG.

Desondanks dat verzoekster niet betwist dat dat de haar opgelegde veroordelingen definitief zijn, meent zij dat het niet duidelijk is waarom het hier niet gaat over "gewone redenen van openbare orde", en wel over "ernstige redenen van openbare orde".

In de bestreden beslissing wordt immers gesteld dat: " De in uw hoofde bewezen feiten zijn ernstig en van aard de openbare veiligheid en de volksgezondheid in het gedrang te brengen" (pg3.)

"Overwegende het bijzonder winstgevende van de drugshandel, bestaat er een reëel en actueel risico voor de openbare orde" (pg.4.)

"Er wordt geconcludeerd dat er ernstige redenen van openbare orde zijn waardoor het beëindigen van uw verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten daar uw gedrag een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving". (pg- 7)

Daar waar gesteld wordt dat de strafrechtelijke veroordelingen leiden tot een reële, actuele en ernstige bedreiging, dient opgemerkt te worden dat er onvoldoende rekening met de concrete elementen van het dossier wordt gehouden.

Het begrip openbare orde werd door het HvJ gedefinieerd in het Bouchereau arrest: "het beroep van een nationale instantie op het begrip openbare orde (veronderstelt) in elk geval, afgezien van de storing van de sociale orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, het bestaan van een werkelijke en genoegzaam ernstige bedreiging, die een fundamenteel belang van de samenleving aantast."

Elke inbreuk op de wet impliceert een verstoring van de maatschappelijke orde. Dit betekent echter niet dat elke wetsovertreding ook een beroep op de openbare orde rechtvaardigt. Dit is enkel het geval wanneer de verstoring van de maatschappelijke orde ook een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Het begrip openbare orde veronderstelt volgens de wetgever "hoe dan ook, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, [...] dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (arrest Z. Zh., van 11 juni 2015, C-554-13, EU:C : 2015:377, punten 48 en 50 en vermelde rechtspraak, arrest H.T., van 24 juni 2015, C 373-13, EU:C:2015: 413, punt 79; arrest Byankov, C- 249/11, EU :C: 2012 : 608, punt 40 en vermelde rechtspraak)"

Het gepleegd hebben van strafrechtelijke feiten an sich is onvoldoende om te spreken van reële actuele en ernstige bedreigingen voor de openbare orde, zelfs al gaat het om criminele feiten. Er moet immers een daadwerkelijke en vastgestelde kans bestaan dat de individu opnieuw strafrechtelijke daden zou begaan - een louter hypothetische kans volstaat niet.

Er moet een risico tot recidive zijn vooraleer het risico voor de openbare orde actueel kan worden beschouwd.

Op 21.12.2023 werd verzoekster onder voorlopig aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis te Brugge. Het moge duidelijk dat dit dossier dan ook nog niet definitief werd gevonnist.

In de bestreden beslissing wordt zelf aangehaald dat de proeftijd welke verzoekster doorliep van 1385 dagen !!! een goed verloop kende.

Verzoekster heeft spijt van haar daden en werkt vanuit de gevangenis aan haar reklassering en haar verdere rehabilitatie in de maatschappij. Zij stelt disciplinair geen problemen in de gevangenis.

Verzoekster heeft haar partner altijd bijgestaan in zijn zelfstandige activiteit en zorgde ervoor dat alles wat betreft de administratie en de boekhouding op rolletjes liep en correct en punctueel werd opgevolgd.

Verzoekster is lid van de Belgische maatschappij, zij heeft in ons land haar volledig sociaal en gezinsleven uitgebouwd. Het feit dat de bestreden beslissing alludeert op een verwijdering naar Nederland en daarbij lijkt te betogen dat de afstand tussen Nederland en België klein is, gaat dergelijke speculatieve beoordeling voorbij aan de noodzakelijke legaliteit die ontbreekt in de bestreden beslissing.

Voor verzoekster wordt niet aangetoond dat zij actueel een werkelijk gevaar voor de openbare orde betekent. Ook hier meent verzoekster te mogen verwijzen naar de doorlopen proeftijd van 1385 dagen die zeer goed verliep.

De beoordelingsmarge van de lidstaten is overigens niet onbeperkt. Het bestuur dient niet enkel rekening te houden met het gedrag van verzoekster, zoals eerder aangegeven, maar dient evenzeer het evenredigheidsbeginsel toe te passen bij het ontnemen van een verblijfsrecht. Dit houdt in dat er nagegaan moet worden in welke mate het ontnemen van een verblijfsrecht nuttig is voor het vooropgestelde doel - namelijk het beschermen van de openbare orde en/of veiligheid.

Indien zou worden geargumenteed dat verzoekster geen terugkeerverplichting werd opgelegd, maar dat enkel haar verblijfsrecht beëindigd werd, dient opgemerkt te worden dat de Terugkeerrichtlijn een dergelijke ambiguïteit niet duidt, en dat het alleszins onredelijk is om verzoekster in onwettig verblijf te laten als essentiële schakel in de zelfstandige onderneming van haar partner die hier wettig verblijft en dat dit op geen enkele wijze nuttig is voor het vooropgestelde doel, de bescherming van de openbare orde.

De concrete en individuele situatie van verzoeksters partner dient in rekening gebracht te worden. Er is geen duidelijkheid of het in zijn belang is naar Nederland overgebracht te worden.

Voorts moet er ook nagegaan worden binnen het kader van het evenredigheidsbeginsel, in welke mate er alternatieve en minder verregaande maatregelen beschikbaar zijn om hetzelfde doel te bereiken.

Er wordt in casu onvoldoende rekening gehouden met het feit dat verzoekster haar reclassering wederom uitwerkt en in het verleden reeds is gebleken dat zij over de nodige structuur en protectieve factoren kan beschikken.

De psychosociale dienst van de gevangenis Brugge kon ook vaststellen dat verzoekster de nodige empathie en spijtbetuiging heeft.

Verzoekster doorliep reeds het vrijwilligerswerk in het kader van het herstellfonds.

Verzoekster geeft ook onomstreden en duidelijk aan allé opgelegde justitiële betalingen te willen doen en daartoe ook de nodige hulp en begeleiding te willen aanvaarden.

Met deze elementen wordt in de bestreden beslissing geen rekening gehouden, minstens is het niet duidelijk waarom er tot een volledige andere conclusie wordt gekomen.

Immers, de strafrechtelijke antecedenten worden niet betwist, doch het is allerm minst duidelijk waarom verzoekster een ernstige bedreiging zou vormen voor de openbare orde, en er een actueel gevaar zou zijn. Verzoekster hoopt dat uit het geheel van het concrete dossier blijkt dat er onvoldoende evenredig rekening werd gehouden met allé elementen.

Tweede onderdeel,

Artikel 8 EVRM luidt als volgt:

Artikel 8. Recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven

- 1 Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

- 2 Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Verzoekster onderhoudt sedert 2015 een relatie met haar Belgische partner, de heer B.V.L.. Zij hebben nog steeds een duurzame relatie.

Verzoekster heeft ook een belangrijke rol en taak in de zelfstandige bedrijfsvoering van haar partner. Dit voornamelijk op boekhoudkundig en administratief vlak.

Verzoekster verwijst dienaangaande expliciet naar de attestatie van haar partner van 02.04.2024.

Verzoekster heeft ook een dochter en kleinkind welke op het grondgebied van het Rijk wonen. Op woensdag namiddag en andere schoolvrije dagen staat zij in voor de opvang van haar kleinzoon.

De bestreden beslissing stelt dat de ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit haar gedrag voortvloeit, zodanig is dat de familiale belangen geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde.

Conform artikel 8 van het EVRM dient een grondige en uitvoerige belangenafweging gemaakt te worden.

Om na te gaan of er in het kader van immigratie sprake is van een positieve verplichting (bv. een recht op binnenkomst en/of verblijf in het kader van gezinshereniging) dan wel een negatieve verplichting (bv. in het kader van weigering van voortgezet verblijf), dient een redelijke belangenafweging plaats te hebben.

Net zoals de overige bepalingen van het EVRM, heeft artikel 8 van het EVRM te maken met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83). Dit artikel primeert ook op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 2f0.029). Het is daarom de taak Van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Verwerende partij erkent dat verzoekster zich kan beroepen op een gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 EVRM, en dat de bestreden beslissing een inmenging vormt in dit gezins- en privéleven.

Rest de vraag of alle relevante gegevens waarover verwerende partij beschikte of behoorde te beschikken op een zorgvuldige wijze werden betrokken in de afweging tussen enerzijds, het belang van verzoekster bij de uitoefening van haar privé- en gezinsleven in het Rijk en anderzijds, het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Het is de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect voor het privé- en gezinsleven. Dit wordt onderzocht aan de hand van 'fair balance'-toets, waarbij wordt nagegaan of de overheid een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 76; EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10. K.M. Zwitserland, § 53). Tevens moet blijken dat daarbij "alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar werden betrokken.

Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nufiez/Noorwegen, § 84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62).

Algemene factoren die meespelen in het kader van de afweging van het belang van het individu zijn, onder meer, de mate waarin het privé- en gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van omstandigheden die het moeilijk of onmogelijk maken om het bestaande privé- en gezinsleven in het land van herkomst of elders verder te zetten. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (cf. Eli RM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nufiez/Noorwegen, § 70; EHRM 12 juni 2012, nr. 54131/10, Bajsultanov/Oostenrijk, § 90; EHRM 1 december 2016, nr. 77036/11, Salem/Denemarken, § 79).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt verder dat waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, zoals verwerende partij in casu voorhoudt, het EHRM een aantal meer specifieke criteria heeft geformuleerd die nationale overheden moeten leiden in het maken van een redelijker belangenafweging, met name de zgn. Boultif criteria. (EHRM 2 augustus 2001, Boultif/Zwitserland, § 48).

Uit de uitspraak van het EHRM inzake Oner (EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), §§ 55, 57 en 58) volgt dat naast de Boultif-criteria desgevallend ook in de belangenafweging moet worden betrokken:

10) de hechtheid van de sociale, culturele en familiebanden van de vreemdeling met het gastland en met zijn land van herkomst.

Verwerende partij heeft geen redelijke afweging gemaakt in het licht van de bovenstaande factoren. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België), § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Door na te laten een zo grondig als mogelijk onderzoek te voeren naar het bestaan van verzoeksters gezinsleven en vervolgens naar de toelaatbaarheid van een inmenging in dit gezinsleven overeenkomstig artikel 8 EVRM voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing begaat verwerende partij een schending van alle bovenvermelde wetsbepalingen en algemene rechtsbeginselen."

Verzoekster is van mening dat de inmenging van de bestreden beslissing niet proportioneel is, gelet op wat aangehaald werd in het eerste onderdeel.

De aangehaalde middelen zijn dan ook gegrond."

2.2.1. Artikel 44bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt het volgende:

"§ 1. Onverminderd de paragrafen 2 en 3, kan de minister of zijn gemachtigde een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§2. De minister kan een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden die krachtens de artikelen 42quinquies en 42sexies een duurzaam verblijfsrecht hebben verkregen , alleen om ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

[...]"

De bestreden beslissing beëindigt verzoeksters verblijfsrecht op grond van §2 van deze bepaling aangezien *"er ernstige redenen van openbare orde zijn waardoor het beëindigen van uw verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten daar uw gedrag een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving."*

2.2.2. Verzoekster betwist de door haar gepleegde misdrijven en opgelopen veroordelingen niet, maar betwist in haar eerste middelonderdeel wel dat er sprake is van ernstige redenen van openbare orde in de zin van artikel 44bis, §2 van de Vreemdelingenwet enerzijds en dat het gevaar voor de openbare orde nog actueel is anderzijds. Zij betoogt dat in de bestreden beslissing onvoldoende onderscheid wordt gemaakt tussen "gewone redenen van openbare orde" en "ernstige redenen van openbare orde" en meent dat het niet duidelijk is waarom de veroordelingen niet als gewone maar wel als ernstige redenen van openbare orde worden beschouwd. Verder wijst zij er op dat de strafrechtelijke veroordelingen aan zich niet volstaan om een actueel gevaar voor de openbare orde vast te stellen, maar dat er sprake moet zijn van een risico op recidive. Zij stelt dat niet wordt aangetoond dat zij actueel een werkelijk gevaar voor de openbare orde betekent. Voorts betoogt zij dat er onvoldoende rekening wordt gehouden met de actuele elementen van het dossier. Zij wijst er in dat verband op dat zij op 21 december 2023 onder voorlopig aanhoudingsmandaat werd opgesloten in de gevangenis te Brugge en dat dit dossier nog niet definitief werd gevonnist. Zij wijst er ook op dat in de bestreden beslissing zelf wordt aangehaald dat de proeftijd welke verzoekster doorliep van 1385 dagen een goed verloop kende. Zij stelt dat zij spijt heeft van haar daden en vanuit de gevangenis werkt aan haar reklassering en haar verdere rehabilitatie in de maatschappij. Zij stelt dat in het verleden reeds is gebleken dat zij over de nodige structuur en protectieve factoren kan beschikken. De psychosociale dienst van de gevangenis Brugge kon ook vaststellen dat verzoekster de nodige empathie en spijtbetuiging heeft, aldus verzoekster. Zij wijst erop dat zij reeds het vrijwilligerswerk in het kader van het herstelfonds doorliep en ook onomstreden en duidelijk aangeeft alle opgelegde justitiële betalingen te willen doen en daartoe ook de nodige hulp en begeleiding te willen aanvaarden. Zij tipt tot slot aan dat zij disciplinair geen problemen stelt in de gevangenis.

De Raad stelt vast dat de verwerende partij in de bestreden beslissing niet alleen verwijst naar de verschillende strafrechtelijke veroordelingen van verzoekster in België en Nederland voor meerdere drugsdelicten, diefstallen (met geweld) en verkeersdelicten, maar ook motiveert aangaande de aard en de ernst van de feiten, de rechtspraak van het EHRM hieromtrent, het gedrag en de ingesteldheid van verzoekster en de ernstige negatieve gevolgen voor de slachtoffers en de maatschappij. Verder blijkt dat zij ook rekening heeft gehouden met het feit dat er in het verleden reeds een reklasseringsplan werd opgesteld

en dat een deel van de aan haar toegestane proeftijd goed verlopen lijkt te zijn. Echter heeft de verwerende partij er ook op gewezen dat, hoewel de proeftijd gedurende 1385 dagen goed verlopen lijkt te zijn, verzoekster op 20 december 2023 een ongeval had waarna er in haar wagen 2 paxons cocaïne, gripzakjes, gebruikersmateriaal voor drugs, een handvuurwapen met 6 patronen, een boksbeugel en een plooiemes werden aangetroffen; dat zij verklaarde dat er zich in het appartement waar zij verbleef een cannabisplantage bevond en zij ook druggebruik toegaf, wat een inbreuk was op de opgelegde voorwaarden van haar voorwaardelijke invrijheidstelling; dat de SURB dan ook besliste haar voorwaardelijke invrijheidstelling te herroepen en dat het te behouden strafrestant 257 dagen bedroeg. Het loutere feit dat verzoekster nog niet is veroordeeld voor deze feiten staat er niet aan in de weg dat een bestuur bij de uitoefening van zijn discretionaire bevoegdheid er rekening mee houdt (RvS 11 juni 2015, nr. 231.531). De verwerende partij concludeert dat het risico dat verzoekster zich na haar vrijlating opnieuw zal bezighouden met drugsinbreuken, reëel blijft, aangezien zij reeds meermaals in hetzelfde misdadig gedrag herviel en de gunstmaatregelen die haar toegekend werden nooit naar waarde achtte, en gelet op het bijzonder winstgevend van de drugshandel. Er wordt dus wel degelijk gemotiveerd waarom verzoekster een ernstig en actueel gevaar vormt voor de openbare orde. De Raad is van oordeel dat, het geheel van alle motieven in acht genomen, verzoekster niet aantoonde dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat “er ernstige redenen van openbare orde zijn waardoor het beëindigen van uw verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten daar uw gedrag een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving” om vervolgens over te gaan tot de beëindiging van haar verblijf in toepassing van artikel 44bis, §2 van de Vreemdelingenwet. Verzoeksters argument dat het onderscheid tussen “redenen van openbare orde”, “ernstige redenen van openbare orde” en “dwingende redenen van openbare orde” niet of onvoldoende wordt gemaakt in de bestreden beslissing, is niet dienstig, nu wel degelijk wordt gemotiveerd waarom de verwerende partij van oordeel is dat er ernstige redenen van openbare orde voorliggen. Waar verzoekster stelt dat ze spijt en empathie heeft, dat ze wederom werkt aan haar reklassering, dat ze alle opgelegde justitiële betalingen wil doen en ze in de gevangenis disciplinair geen problemen stelt, doet ze geen afbreuk aan de motieven inzake het risico op recidive dat de verwerende partij heeft gestoeld op verzoeksters antecedenten, de aard van de gepleegde feiten en verzoeksters ingesteldheid.

Waar verzoekster tot slot nog betoogt dat moet worden nagegaan in welke mate er alternatieve en minder verregaande maatregelen beschikbaar zijn om hetzelfde doel te bereiken, volstaat het dat de verwerende partij aangeeft om welke redenen zij de thans bestreden beslissing neemt en is zij er niet toe gehouden om te motiveren waarom andere maatregelen op het verblijfsrechtelijke vlak -nog daargelaten de vraag dewelke dat dan volgens verzoekster zouden kunnen zijn- niet zouden kunnen volstaan.

Verzoekster maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij op onwettige, kennelijk onredelijke, onzorgvuldige of disproportionele wijze heeft geoordeeld dat toepassing kan worden gemaakt van artikel 44bis, §2 van de Vreemdelingenwet. Evenmin is aangetoond dat hierover niet afdoende werd gemotiveerd.

2.2.3. In een tweede middelonderdeel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM). Deze bepaling luidt als volgt:

*“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen”.*

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privé- en gezinsleven is niet absoluut. Het garandeert geen enkel recht voor een vreemdeling om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27) en het kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen. Niettemin kunnen in bepaalde gevallen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding

geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Wanneer er sprake is van een situatie van weigering van voortgezet verblijf, zoals een beëindiging van een langdurig verblijfsrecht, dan vormt zulke maatregel een inmenging in de uitoefening van het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven. Bijgevolg dient in dat geval het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Binnen de grenzen, gesteld door artikel 8, tweede lid, van het EVRM, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien (legaliteit), ze geïnspireerd is door één of meerdere in deze bepaling vermelde legitieme doelen (legitimiteit) en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om één van deze doelen te bereiken (proportionaliteit).

Het verblijfsrecht van verzoekende partij wordt beëindigd op grond van artikel 44bis, §2 van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing heeft aldus een wettelijke basis, wat is bevestigd bij de bespreking van het eerste middelonderdeel. Het is verder niet betwistbaar dat de bestreden beslissing een legitiem doel nastreeft, met name de bescherming van de openbare orde. De inmenging in het privé- en gezinsleven van de verzoekende partij voldoet bijgevolg aan de formele voorwaarden bepaald in voornoemd artikel 8, tweede lid van het EVRM.

Vervolgens moet worden nagegaan of de inmenging ook voldoet aan de laatste voorwaarde, de proportionaliteit. Deze laatste vereiste impliceert dat er een belangenafweging plaatsvindt waarbij een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie, enerzijds, en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde, anderzijds (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 76).

In deze belangenafweging moeten vanzelfsprekend alle van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

Verzoekster betoogt in wezen dat de verwerende partij geen redelijke afweging heeft gemaakt van de relevante elementen uit haar dossier en is van mening dat de inmenging in haar privé- en gezinsleven niet proportioneel is. Zij stelt dat zij lid is van de Belgische maatschappij en hier haar volledig sociaal en gezinsleven heeft uitgebouwd. Zij wijst op haar duurzame relatie met de Belg B.V.L. sinds 2015, haar belangrijke rol en taak op boekhoudkundig en administratief vlak in de zelfstandige onderneming van haar partner en het feit dat zij in België een dochter en kleinkind heeft.

De Raad stelt vooreerst vast dat uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij al deze elementen heeft betrokken in de vereiste belangenafweging.

Waar verzoekster opnieuw verwijst naar haar argumenten waarom zij geen ernstig en actueel gevaar vormt voor de openbare orde en erop alludeert dat de inmenging in haar privé- en gezinsleven dus niet proportioneel is, kan de Raad volstaan met de verwijzing naar zijn bespreking van het eerste middelonderdeel.

Aangaande verzoeksters partnerrelatie heeft de verwerende partij het volgende gesteld:

"U stelde een duurzame relatie te hebben met V.L.B. [...] van Belgische nationaliteit). Sinds 07.06.2018 bent u ingeschreven op hetzelfde adres als de heer V.L. De heer V.L. was een medebeklaagde toen u op 18.03.2019 veroordeeld werd. Hij werd toen voor zijn aandeel in de feiten veroordeeld tot een gevangenisstraf van 1 jaar met uitstel voor een termijn van 3 jaar en tot een geldboete van 8.000 euro (vervangende gevangenisstraf bij niet-betaling: 90 dagen) met uitstel voor een termijn van 3 jaar voor 7.000 euro. Hij maakte zich in het kader van vereniging schuldig aan cannabis, cocaïne, MDMA en amfetamine te hebben in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of geleverd, aangekocht en vervoerd en aan bezit van doping, namelijk Anapolon, Testomix en Trenbomix. De heer V.L. komt regelmatig op bezoek in de gevangenis.

Er werd niet aangetoond dat jullie relatie weldegelijk een dergelijk duurzaam en stabiel karakter heeft zodat zij onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt. Uit het SURB vonnis d.d. 19.01.2024 blijkt immers dat de relatie de maanden voorafgaand aan dat vonnis een woelig verloop kende en dat u toen hoopte dat het toch nog zou goed komen. U toonde op de zitting bij de SURB niet aan dat u nog welkom was bij dhr. V.L. Bovendien gaf u aan dat hij zich met drugszaken bezig hield. U ontkende dat u iets te maken had met de attributen die op 20.12.2023 in uw wagen werden aangetroffen en de cannabisplantage zou volgens u door dhr. V.L. opgezet zijn. Het gegeven dat hij u komt bezoeken in de gevangenis doet op zich niet getuigen van een duurzame relatie of bijzondere vorm van afhankelijkheid ten opzichte van elkaar.

Zelfs indien onomstotelijk aangetoond zou zijn dat uw relatie met V.L.B. van dien aard is dat ze onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zou vallen, quod non, wordt op geen enkele manier aangetoond dat

er onoverkomelijke hinderpalen zouden bestaan die de voortzetting van uw relatie met V.L.B. buiten België verhinderen, evenmin blijkt dat u deze relatie enkel in België verder zou kunnen zetten. Het loutere feit dat hij enige moeilijkheden zou kunnen ondervinden, volstaat niet. De heer V.L. heeft de Belgische nationaliteit. Hij wordt dan ook geenszins verplicht België te verlaten. Desondanks zou hij er vrijwillig voor kunnen kiezen om samen met u naar Nederland te gaan waar jullie de kans zouden hebben een gezinsleven op te bouwen dan wel verder te zetten. Het gegeven dat de heer V.L. een eigen woning heeft in Dessel, maakt op zich niet dat hij er niet voor zou kunnen kiezen om België te verlaten. Hij kan zijn woning verhuren of verkopen. België en Nederland zijn buurlanden zodat de afstand meevalt. De heer V.L. kan nauw contact met vrienden en familie in België onderhouden middels regelmatige bezoeken en de moderne communicatiemiddelen. De heer V.L. zou er uiteraard ook voor kunnen kiezen om in België te blijven en contact met u te onderhouden via mail, telefoon en andere moderne communicatiemiddelen en via periodieke reizen naar de plaats waar u verblijft. Dat het contact met de heer V.L. moeilijker zal verlopen indien hij ervoor zou kiezen in België te blijven, is enkel en alleen aan uzelf te wijten daar dit een gevolg is van de door u opgelopen strafrechtelijke veroordelingen die op hun beurt het gevolg zijn van de feiten die u wetens en willens zelf gepleegd heeft.”

Gelet op deze motieven kan verzoekster niet worden gevolgd waar zij voorhoudt dat de concrete en individuele situatie van haar partner niet in rekening werd gebracht. Ook leest verzoekster de bestreden beslissing verkeerd waar zij stelt dat deze haar partner zou verplichten om met haar mee naar Nederland te gaan. Er wordt enkel aangegeven dat dit een optie is, net als dat hij ervoor kan kiezen om in België te blijven en contact met verzoekster te onderhouden via mail, telefoon en andere moderne communicatiemiddelen en via periodieke reizen naar de plaats waar verzoekster verblijft. Verzoekster toont niet aan dat de motieven van de verwerende partij ondeugdelijk zijn.

Verzoekster wijst op haar essentiële rol in de zelfstandige onderneming van haar partner en meent dat het daarom kennelijk onredelijk is om haar in België in onwettig verblijf te laten. Zij verwijst naar de verklaring van haar partner die bij het verzoekschrift werd gevoegd.

De Raad stelt vast dat verzoeksters partner haar takenpakket in het bedrijf opsomt. Echter, uit niets blijkt dat deze taken niet door iemand anders zouden kunnen worden waargenomen. In tegendeel: nu verzoekster sinds 21 december 2023 opnieuw werd opgesloten in de gevangenis en zij voor de duur van haar detentie haar rol in het bedrijf überhaupt niet kon vervullen, zal deze noodzakelijkerwijs door iemand anders zijn overgenomen. Verder merkt de Raad nog op dat verwerende partij verplicht is om te motiveren over verzoeksters privéleven en haar economische situatie, ook voor wat betreft de toekomst in Nederland, wat zij ook heeft gedaan, maar dat haar niet kan verweten worden om niet te hebben gemotiveerd over de impact van de bestreden beslissing op verzoeksters werkgever. Het feit dat haar werkgever haar partner is, doet daaraan geen afbreuk.

Aangaande verzoeksters in België verblijvende dochter en kleinkind, heeft de verwerende partij het volgende gesteld:

“Uw jongste dochter, H.S. A.O. , woont in België. Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. Opdat een relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen, onder de bescherming van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM) kan vallen, zijn er bijkomende elementen van afhankelijkheid vereist die anders zijn dan de gewone affectieve en emotionele banden (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, par. 33) (EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, Ezzouhdi v. Frankrijk, par. 34). Het gegeven dat zij u komt bezoeken in de gevangenis is enkel een bewijs van de normale affectieve banden die een familie met elkaar onderhoudt, maar doet niet getuigen van een bijzondere vorm van afhankelijkheid ten opzichte van elkaar. Zij kan België vrijelijk in- en uitreizen en ze kan u dan ook zo vaak zij wenst komen bezoeken in Nederland. Daarnaast kunnen jullie regelmatig contact onderhouden via de moderne communicatiemiddelen.

U verklaarde 2 kleinkinderen te hebben in België, namelijk M.J. [...] van Belgische nationaliteit) en M.I. [...] van Belgische nationaliteit). Zij zijn de zoon en stiefdochter van uw dochter H.S.A.O. en diens partner M.N.F.L. [...] van Belgische nationaliteit). Uw kleinkind J. bezoekt u in de gevangenis. Tussen grootouders en kleinkinderen kan een familie- of gezinsleven als bedoeld in artikel 8 EVRM enkel aangenomen worden als uit de feiten en omstandigheden volgt dat daadwerkelijk sprake is van hechte persoonlijke banden. Om hechte persoonlijke banden aan te kunnen nemen tussen grootouders en minderjarige kinderen, moeten deze de gebruikelijke omgang overstijgen. Dergelijke banden blijken niet uit uw administratief dossier noch uit de door u voorgelegde stukken.”

Verzoekster laat deze motieven ongemoeid en toont aldus niet aan dat ze in strijd zijn met artikel 8 van het EVRM. Waar zij nog verwijst naar het feit dat zij instaat voor de opvang van haar kleinkind op woensdagnamiddagen en andere schoolvrije dagen, stelt de Raad vast dat dat een blote bewering is waarmee verzoekster in ieder geval niet aantoonde dat er sprake zou zijn van een afhankelijkheid die de

gebruikelijke omgang tussen grootouders en hun kleinkind zou overstijgen. Een en ander klemmt des te meer nu ook op dit vlak niet anders kan dan worden vastgesteld dat verzoekster sedert eind 2023 opnieuw opgesloten werd in de gevangenis, waardoor zij niet dienstig kan voorhouden dat zij op het moment van de bestreden beslissing nog instond voor de opvang van haar kleinkind. Verzoekster maakt dan ook niet aannemelijk dat de aanwezigheid van één van haar dochters en één van haar kleinkinderen in België de bestreden beslissing in de weg kan staan.

Verzoekster vergenoegt zich tot slot met een algemene theoretische uiteenzetting omtrent de Boultif-Uner-criteria. Zij toont evenwel niet in concreto aan op welk vlak de verwerende partij -die uitgebreid heeft gemotiveerd inzake artikel 44bis, §4 van de Vreemdelingenwet- hieraan niet zou zijn tegemoetgekomen.

Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat de verwerende partij disproportioneel en in strijd met artikel 8 van het EVRM heeft gehandeld door te stellen dat de bescherming van de openbare orde zwaarder doorweegt dan de privébelangen die verzoekster kan laten gelden zodat de inmenging in haar privé- en gezinsleven gerechtvaardigd is.

2.2.4. Samengevat toont verzoekster niet aan dat de verwerende partij kennelijk onredelijk, onwettig of onzorgvuldig heeft geoordeeld over de beëindiging van haar verblijf, en evenmin dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd. Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven november tweeduizend vierentwintig door:

A. WIJNANTS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

C. VAN DEN WYNGAERT A. WIJNANTS

C. VAN DEN WYNGAERT A. WIJNANTS